

Principer för realistiskt knivförsvar

Nerkortad samt något omarbetad version av en artikelserie i Svenska Fighter 1997-1998.
Text Michael Marlow, © 1997-2003

Del 2 Försvar mot nedåtgående attacker

"Vi hade knivfåktats många gånger på lek och jag hade en känsla av att han skulle komma att sprätta upp magen på mig... När han föll kastade jag mig över honom, nästan utan att hinna tänka. Jag skar upp ansiktet på honom med ett enda hugg, vi höll fast varandra, ett ögonblick hade vad som helst kunnat inträffa men till slut gav jag honom ett knivstygn som blev det sista. Först senare märkte jag att han hade sårat mig också, fast det var bara några skråmor. Den kvällen lärde jag mig hur lätt det är att döda eller att bli dödad." Ur Historien om Rosendo Juárez av Jorge Luis Borges

Grand Tuhon Leo T. Gaje Jr, en av världens ledande auktoriteter inom knivkamp, brukar säga att "det är sticken som dödar". Hur stämmer detta uttalande med västerländska erfarenheter?

I amerikanska arméns Field Manual No. 21-150 står det i knivförsvarssektionen att:

"Ett skärande hugg är vanligtvis inte dödande eller chockframkallande; däremot kan ett stick skada vitala organ, artärer eller vener och kan också orsaka omedelbart chocktillstånd samt medvetslöshet".

Vilka är de vanligaste dödsframkallande attackerna med kniv?

"Statistik från amerikanska polisväsendet visar att ungefär 50% av alla dödliga knivattacker utförts med

flera stick i magregionen medan närmare 40% utförts mot huvud eller hals. Generellt sett är stick mer dödliga än skärande hugg".

Ur Combat Use of the Double-Edged Fighting Knife av överste Rex Applegate.

Precis som i obehärdad kamp så finns de flesta farliga ställen att bli knivhuggen på kring huvudet och halsen. I en tabell hämtad från kapten W. E. Fairbairns klassiska närstridsmanual från andra världskriget, Get Tough! How to Win in Hand-to-Hand Fighting, anges att ett knivstick i halspulsådern orsakar medvetslöshet inom fem sekunder och död inom tolv sekunder. Motsvarande värden för stick under nyckelbenet är två respektive knappt fyra sekunder.

Enligt Grand Tuhon Leo T. Gaje Jr är ett hugg med ispiksfattning genom hjässan direkt dödande och ett av de sex mål som den filippinska kalistilen Pekiti Tirsia favoriserar i knivkamp på liv och död.

Därför kommer denna artikelserie huvudsakligen att koncentrera sig på försvar mot knivstick. Vi börjar med den vanligaste formen av attacker mot huvudet.

Försvar mot hugg med ispiksfattning

Ispiksgreppet är den naturliga fattningen för en knivman när han vill hugga uppifrån och ner. Greppets fördelar är framförallt två:

- det är det starkaste greppet, och därmed svårt att avväpna.
- det möjliggör kontreringar mot grepp och blockeringar från handleden samt större delen av underarmen.

Om knivmannen inte har en dolk kan han välja mellan att hålla eggen utåt eller inåt. Som försvarare bör man beakta att om han håller eggen utåt har han även möjlighet att skära med den mot försvararen på nära håll. Håller han däremot eggen inåt kan det tyda på att hans taktik huvudsakligen är att hugga med spetsen och att han kommer att använda eggen för att skära sig fri vid eventuella blockeringar och grepp. Han kan även fånga in försvararens armar, ben eller nacke för olika grepp.

Det finns huvudsakligen tre attacker med ispiksgreppet; vertikalt, diagonalt från höger sida (forehand) och diagonalt från vänster sida (backhand).

För att försvara oss mot ispiksfattningen parerar vi med vår högerarm knivarmen ovanför knivbladet nära handleden (forehandshugg) eller med vår vänsterarm under knivens räckvidd nära armbågen (backhandshugg). Vi håller den andra handen vid bröstet, beredd att rycka in ifall något skulle gå fel.

Viktigt att tänka på vid alla pareringar är att de bygger på att försvararen:

- är avslappnad så att han snabbt kan följa kniven ifall angriparen försöker att kontra.
- undviker huggen genom att kombinera pareringarna med fotarbete/sidförflyttningar.
- förlänger angriparens hugg cirkulärt så att han med liten kraft kan styra kniven ner eller undan åt sidan. Det är viktigt att snäva till de cirkulära pareringarna med ett framåttryck mot angriparen, när kniven är på väg ner framför försvararen, så att han inte kan kontringshugga mot magen.
- det vertikala hugget bemöts identiskt som forehandshugget.

Eftersom vi väljer att parera, istället för att blockera, försvårar vi knivmannens möjligheter att kontra enligt de exempel som beskrevs i del 1. Antingen kan vi genom att följa med kraften och förlänga knivhugget leda kniven utanför oss och öppna upp knivangriparen eller så snävar vi in hugget och låser honom.

Det första alternativet är troligen att föredra för de av läsarna som tränar kampsystem som huvudsakligen bygger på slag och sparkar.

Avväpningar mot kniv

För att lyckas med en avväpning mot en knivangripare måste försvararen först bedöva angriparen. Genom att framkalla smärta får försvararen respittid för att kunna få loss kniven ur angriparens grepp. Smärtan är viktig för att störa knivmannens koncentration eftersom ingen angripare frivilligt vill bli av med sitt vapen.

Nyckeln för att öppna alla knivgrepp är att få kontroll över tummen. Om tummen är öppen är det relativt lätt att dra ut kniven ur övriga fingrar. Den tredje faktorn för en lyckad avväpning av en kniv är att få kontroll över handleden på knivarmen.

Ett exempel på avväpning är att vi, efter att ha bedövat knivangriparen, greppar tummen och samtidigt bryter mot handleden. Därefter kan kniven tryckas ut och fångas upp med den andra handen. Om försvararen trycker ut kniven med pekfingerkanten kan han själv greppa kniven i ett hammargrepp. Om han istället väljer att trycka ut kniven med lillfingerkanten kan han greppa kniven i en ispiksfattning efter avväpningen. Om försvararen inte vill, eller kan, själv greppa kniven kan han trycka ut den mot knivens flatsida med sin underarm. Avväpna aldrig så att kniven skalas ur angriparens hand mot dig själv utan alltid mot honom!